

Szent István országa vagyunk-e még?

Minden év augusztus 20-án ünnepeljük államalapító István királyunk napját, amely nemcsak a nyár, hanem minden év egyik legnagyobb állami (és egyben egyházi) ünnepe. Nem véletlenül. Hiszen az, hogy mi még ma is itt vagyunk, létezőnk a Kárpát-medencében, az vitathatatlanul az ő bölcs, előrelátó, szervező tevékenységének köszönhető. Ez két **korparancs** felismerésében és megvalósításában öltött testet. Az egyik a **kereszténység felvétele**, a másik az **államalapítás** volt. Ennek máig felismerhető jegyei: a **megyék**, és a **legrégebb katolikus püspökségek**. Továbbá az **Árpád-kori templomok**, amelyekben ma is csodáljuk az akkor készült freskók szépségét.

De gondolkodjunk el azon, hogy mennyire méltó utódai Szent István Magyarországnak azok, akik még a **mai csonka ország 19 megyéjének nevét és székhelyét sem ismerik?** A Kárpát-medencei 64 vármegyéről nem is beszélve! Egyéb más felfogás- és magatartásbeli hibákról nem is szólva. Véleményem szerint **nem igazán öntudatos magyar az, aki nem ismeri ezeket.** Aki nem tudja, hogy melyek a határainkon kívüli magyarlakta területek városai és milyen magyar történelmi nevezetességek találhatók ott? **Mert ne feledjük, a magyar történelem eseményeinek fő színterei, emlékhelyei nagyrészt a környező utóállamok területére esnek. Felvidék, vagy Erdély minden vára, minden településének főtere és templomai a magyar történelem megannyi jeles eseményéről mesélnek nekünk.** És aki ezeket nem ismeri, nem tudja, az nem lehet jó magyar ember.

Mindenkinek tisztában kell lenni azzal, hogy **az állam, az ország és a haza ma nem ugyanazokat a fogalmakat takarja.** Államunk ma sajnos csak egy 93 ezer km²-es kis ország. De a haza ennél egy sokkal tágabb fogalom. **Mindez a terület, ahol egykor magyarok éltek, vagy ma is élnek, de sajnos nem lehetnek a magyar állam alkotó polgárai.** Vagyis ebbe a fogalomba beletartoznak a határon túli testvéreink, szülő- és lakóhelyeikkel, városaikkal, falvaikkal, hegyeikkel, dombjaikkal, folyóikkal és patakjaikkal, házaikkal, templomaikkal, iskoláikkal, történelmi emlékeinkkel együtt. Mi ugyanis 1050 évig nemcsak fennhatóságunk alatt tartottuk, birtokoltuk ezt a térséget, hanem benne éltük meg egész nemzeti létünket, életünket, úgy mintha a világ végesten végéig itt kellene élnünk, mert Isten így rendelte, nekünk teremtette, ezt a csodálatos vidéket. Hogy írta Petőfi? **„Ha a Föld Isten kalapja, hazánk bokréta rajta”.** Vagy később: **„A Kárpátoktól le az Al-Dunáig”,** – de hozzátehetjük, a Vereckei hágótól, le az Adriáig, csak mi magyarok állunk helyt itt mindenért. **Tehát történelmi jogon érezzük ezt a tágabb térséget hazánknak, amelytől nem foszthattak meg egyes agyalágyult, szenilis diplomaták hirtelen haragból, vagy bosszúvágyból eredő döntései, akik szép nagy országunkat galádul megcsonkították, de a nép lelkében és tudatában lévő hazát sohasem vehetik el tőlünk. Ez addig a miénk, amíg benne élünk, ismerjük, látogatjuk, emlékeinket megbecsüljük, gondolozzuk.** Ezt a tágas térséget ugyanis mi egykor nemcsak belaktuk, hanem ott-honunknak építettük, szépítettük, fejlesztettük. Itt minden város és község, a magyarság szorgalmáról, alkotóerejéről tanúskodik. Csak végig kell sétálni a legtöbb határon túli város főterén (pl. Kassán) **ott minden híres felvidéki család palotáját megtaláljuk. Nyitott magyar történelemkönyv az egész város, még akkor is, ha 200 ezer lakosából ma csak 4-5 ezer fő vallja magát magyarnak. A magyarság történelmi emlékeinek 3/4-e határainkon kívül található.** Ami a mai Magyarországon van, az még történelmi illusztrációhoz is kevés. Aki tehát igazából magyarnak vallja magát, annak meg kell ismernie, látogatnia kell ezeket a határon túli történelmi emlékhelyeket. Akkor érti meg csak igazán, hogy a magyarság mit alkotott itt 1050 év alatt ebben a térségben. Ezt épületállományának, tárgyi és szellemi kultúrájának nagy részét mi teremtettük

meg, nem kis áldozatvállalással, dolgos kezünkkel, szorgalmunkkal, verítékünkkel és nem lebecsülhető szellemi teljesítményünkkel. **A mi hazánk tehát az egész Kárpát-medence.** Ezt kell a földrajzból is megismernünk, mert egyébként egész történelmünk és irodalmunk erről szól, csak éppen a személyes élmények hiányoznak hozzá, ha ezeket nem látogatjuk, úgy élünk ebben a kis országban mint egy majom a ketrecben. Ez azzal kapcsolatban jutott eszembe, hogy nemrégiben több olyan nagyon intelligens, többdiplomás honfitársammal találkoztam, kikről most csak véletlenül derült ki, hogy 50-60 éves koruk ellenére még nem jártak sem Erdélyben, vagy a Felvidéken, bár a fél világot már bejárták. Kérdeztem is tőlük, hogy csináltatok ezt? Azt válaszolták maguk sem tudják. Többször készültek rá, de valahogy mégsem jött össze eddig a dolog. És nem furdulta az oldalakat a kíváncsiság, hogy milyenek is lehetnek ezek a vidékek? De igen, csak valahogy mindig elfelejtődött a dolog. Nem volt rá megfelelő alkalom. **Ezután tehát mindenki úgy csinálja, hogy legyen rá megfelelő alkalom.**

De Szent István nemcsak államot alapított, – mégpedig a nyugati államokban akkortájt szokásos intézményi berendezkedése szerint – hanem Magyarországot erős, megbecsült és kellően tiszteletben tartott országgá illesztette be az európai országok akkori családjába. Ekkor Magyarország nemcsak erős, hanem mai kedvelt szóval élve: valóban **vonzó célpont volt** a nyugati betelepülők számára, de nem annyira azoknak, akik anyagi haszonszerzés céljából hozzák ide a tőkésüket, hanem azoknak a **szellemi tőkésüket és két dolgos, munkás kezűket szerették volna itt befektetni, hogy nekik is és a befogadó országnak is jobb legyen.** Magyarország Szent István trónralépése után ugyanis megszűnt a „félelmetes, keleti barbárok föld”-je lenni. Akiknek nyilaitól korábban oly sokat rettegtek. Jöttek a papok és a szerzetesek, de az iparos- és kereskedőemberek is. A papok és szerzetesek is tették a dolgukat. Templomokat, kolostorokat építettek – a gazdag királyi adományok jövedelméből – amelyek egyben a művelődés, oktatás, az írásbeliség és az igazságszolgáltatás központjai is lettek. Gondoljunk csak arra, hogy Pannonhalma volt az ország első iskolájának a színhelye.

Szent István tehát egy erős és a kor akkori értékrendje szerint gazdag, felfelé ívelő országot hagyott az utókorra. Sajnos, hogy fiú utód nélküli halála után vitatottá vált az utódlás kérdése. És a pártviszályok, az egymás ellen hadakozó uraságok nagyban visszavettk ezt az ígéretes fejlődést. De szerencsére a **későbbiekben jöttek olyan újabb királyok, mint Szent László, Károly Róbert, IV. Béla, Nagy Lajos és Mátyás király, akik az ország erejét, tekintélyét újból helyreállították. Az elmúlt 60 évben ezekről keveset beszélünk. A történelemkönyvek lapjaira számúztuk őket, mert egy „forradalom szülte rendszer” a korábbi forradalmároknak és szabadságharcosoknak látta szellemi előfutárait. Nem baj, ha sok minden, ami avitt és régi, elpusztul, elenyészik, csak végül „a forradalom győzedelmeskedjen a romokon” – mondogatták.**

Ha jól meggondoljuk – és a Szent István nap jó alkalom az efféle emlékezésre – a **magyar történelem 1100 éve két nagy szakaszra osztható.** Az első 650 évre, amikor fejedelmek és királyok uralkodása alatt hatalmas és erős volt ez az ország, és az ezt követő 550 évre, amikor bizonytalan volt az államformánk, de még kétségesebb a függetlenségünk és tulajdonképpen permanens, de mindig vesztes küzdelmet folytattunk függetlenségünk, eredeti országterületünk és európai tekintélyünk visszaszerzéséért. Így volt nekünk Bocskai, Thököly, Rákóczi-féle szabadságharcunk, Kossuthunk és Petőfink, Károlyi Mihály-féle őszirozsás és proletárforradalmunk, 1956-os szabadságharcunk, de hősiességünk ellenére mégis mindig vesztesen kerültünk ki e küzdelmekből. Ezen második 550 évben csak a reformkor és Széchenyi tevékenysége, majd Deák és Andrássy Gyula időszaka volt olyan, ami méltó lehet az első 650 éves szakasz történetéhez.

Folytatás a 26. oldalon

Nem véletlen, hogy Szent László volt az, aki Szent István szentté avatását kezdeményezte és példaképének tekintette, illetve hozzá hasonló nagy életművet alkotott. Érdekes, hogy az ő emléke a legjobban az erdélyi magyarságban gyökeresedett meg. Minden régi falfestménynek ő a főszereplője, ahogy a kunokkal csatázik. Ez sem volt egy könnyű feladat abban az időben. Mátyás király személye viszont a Kárpát-medence peremvidékein, pl. a Felvidéken, Kárpát-alján, Erdélyben és Horvátországban él a legmélyebben az ott élő magyarok és más velünk együtt élő népek emlékeztében. Nem véletlenül! Mert nagyon sokat tett az emberek jogbiztonsága érdekében. Nagy adókat vetett ki. Ezeket be is hajtatta. De ennek fejében biztosította az emberek számára a védelmet és stabilitást.

Erdemes lenne nagy királyaink példájából ma is egy kevés ílhlet merítenünk, amikor újból – nem tudni már hányadszor – Európával és a nagyvilággal való kapcsolatunkat újra kell gondolnunk. Néhány éve még nagyon egyszerűen fogtuk fel ezt a kérdést. **Belépünk a félelmetes erejű NATO-ba. Ez majd garantálja biztonságunkat. Majd belépünk az Európai Unióba. Ez garantálja jólétünket és töretlen fejlődésünket. A belépésünk óta eltelt rövid idő is arról győzhet meg bennünket, hogy ez koránt sincs így.**

A NATO keretében még az eddigi rosszul felszerelt, gyenge kis honvédségünket is leépítették. A kötelező sorozás megszüntetésével hadseregünk egy jelképes, minihadsereg lett. Szerződéses katonaságra és technikai fejlesztésre nincs pénzünk. De amikor a nyugati országoknak szüksége van katonára, akkor mi ebből a kevésből is boldogan küldünk a világ távoli részeire is. Ugyanakkor mi annyit nem tudunk a nyugatiaknál elérni, hogy a Vajdaságban, vagy Erdélyben azok a fiatalok, akik szülőföldjükön magyarul akarnak élni, nyugodtan élhessenek és ne kelljen zaklatásoktól, megfélemlítésekől és „magyarverésektől” tartaniuk. A július 7-i és 21-i szomorú londoni merénylettekkel kapcsolatban az angol rendőrök lelőtték a metróban egy előlük menekülő fiatal brazil villanyszerelőt. A brazil külügyminiszter máris Londonba utazott és ott tiltakozott az angol külügyminiszternél. Pedig az illető fiatalembernek nem volt igaza, jogellenesen viselkedett, amikor a rendőrök felszólítására nem állt meg. Kiderült, azért mert tartózkodási engedélye lejárt. Ennek ellenére országa tiltakozott az őt ért méltánytalan bánásmód ellen. Mi hányszor tesszük ezt meg, amikor magyarokat érnek jogsértések?

Már másfél éve az EU tagjai vagyunk. Mit érzékelhetünk ebből kézzelfoghatóan? Semmit! Nincs semmiféle dokumentumunk arról, hogy mi az unió állampolgárai vagyunk. Nincs közös személyi igazolványunk, vagy közös útlevelünk. Minek akkor a közös gépkocsirendszám vagy a közös valuta? Nem az előbbieknél lennének a fontosabbak? De naponta kapjuk a fenyegetéseket, hogy az unió ezzel vagy azzal az adóemünkkel nem ért egyet. Ezt vagy azt megtilt nekünk. És hogy mi nem tesszik nekünk? – azt hol mondhatjuk el. Például: **Hogy szántszándékkal tönkreteszik a magyar mezőgazdaságot.** Alig van már tejelő szarvasmarhatartás az országban, mert hozzák be az unió sok tejipari bővíját. Visszaszorul az állattenyésztés. **Belefutunk a gabonánkba,** mert alig van már állattartás. Jön be a sok bűdös, fertőzött csirke, a bezápuht tojás, a silány sertéshús. Nincs olyan hét, hogy a nagy áruházláncok polcairól ne kelljen letiltani valamilyen fogyasztásra alkalmatlan élelmiszert. **Milyen ország lett ez az élelmiszertermeléséről és bőségéről híres Magyarország? Így fest közléről a piacgazdaság mintaképének tartott EU fogyasztóvédelmi rendszere? Vagy csak mi nem tudunk élni a lehetőségeinkkel?** Kb. egy évtizede, amikor Németországot kezdte előnteni az olcsó angol sör, akkor kitalálták, hogy van nekik egy az 1600-as évek közepéről származó sörtisztasági törvényük, aminek alapján ilyen sörök nem hozhatók forgalomba. A kérdés egyből lekerült napirendről. A mi bugyutaságunkból eredően a helyzet az, hogy Európa minden szemetét büntetlenül be lehet ide hozni, de a kiváló magyar árukat, mi nem oda visszük és adjuk el, ahol akarjuk, mert velünk szemben mindig találnak valami apróbb kifogást. **Ők ugyanis védik a maguk piacait.** Itt van például a gabonakérdés. Magyarországon még 1,7 millió tonna tavalyi termésű gabona áll a raktárakban. Gondot jelent, hogy a betakarított kukoricát hová lehet betárolni. **Portugáliában** az aszályos évek következtében 2 milliót, **Spanyolországban** 8 millió tonna

gabonabehozatalra van szüksége. Mi sem lenne egyszerűbb: **magyar gabonafelesleget oda kellene szállítani.** Tárolási gondjainkat pillanatok alatt meg lehetne oldani. A brüsszeli bürokraták azonban hónapok óta képtelenek ezt megoldani. Hát ha a többi EU-biztos felkészültsége is olyan magas színvonalú, mint a magyaroké (előbb energia-, később adóügyekben) akkor nem csodálkozom, hogy az **EU ma nem más, mint egy működésképtelen sóhivatal.** Ezt nem azért mondom, mert „ab ovo” EU-ellenes vagyok. Ellenkezőleg: **meggyőződéses EU-párti, csak azért azt szeretném, hogy ez a nagyra hivatott intézmény jobban működjön, úgy ahogy elvárható lenne tőle és Magyarország érdekérvényesítése is sikeresebb lenne.**

Szegeden a Széchenyi téren áll egy nagyon szép **Deák Ferenc-szobor.** Ennek talapatára a nagy államférfinak egy nagyon jellemző mondata van írva. Pontosan nem tudom idézni, de lényege a következő: **„Amit balsors és erőszak elvett tőlünk az még visszaszerelhető, de amiről a nemzet önként lemondott, az soha”.**

A nyugathoz való közeledés másik kiábrándító tapasztalata az, hogy mi a kommunizmus és a proletárgóp, illetve bunkóság éveit alatt a nyugatra mindig úgy tekintetünk, mint amely a keresztény és polgári erények őrzője és megtestesítője. Azóta, hogy gyakrabban járhatunk ki oda, rá kellett jönnünk, hogy **sajnos tévedtünk.** A kozmopolizmus és a nihilizmus vált ott is uralkodóvá, a keresztény erkölcs és az igazi patriotizmus helyett. Nem véletlen tehát, hogy a rendszerváltás után **nyugatról elsősorban a szemét – a kábítószert, a prostitúció, a maffia-módszerek, az erőszakos és bugyuta népbuhtató műsorok, a falfirkák és az ízléstelen, toprongy öltözködés, a szexőrület és a trágárság áramlott be.** Ma a magyar társadalom erkölcsi állapota nagyon kétségbeesítő. **Kereszténynek és vallásosnak tartjuk magunkat, de elnézzük a fiatalok házasságkötés nélküli összeköltözését, együttélését.** Azt, hogy évről-évre egyre kevesebb házasságkötés történik. A gyerekeknek 56%-a születik házasságon kívüli kapcsolatból. Hogy mértéktelenül nagy a válások és a csonka családokban így-úgy felnevelő sérült gyermekek száma. Hogy az augusztusi ún. **Sziget fesztiválra** nem a lumpen, hanem a jómódú középosztály gyerekei mennek (mások nem is tudnák megfizetni a többtízezer Ft-os heti belépődíjat, vagy az ottani eszemiszomrángatózó „tartalmú” szórakozást.)

Az emberek félelemmel lépnek ki az utcára. Állandók a bombariadók. Naponta rabolnak ki gyógyszertereket. Gyilkolnak meg pár ezer Ft-ért újságárusokat. Hová és meddig sülyed ez az ország? Mikor ébredünk már rá arra, hogy **egy alapvető erkölcsi megújulásra van szükségünk, különben elfecsérelt, hiábavaló az egész életünk.** Ha feladjuk hitünket és eszményeinket, amelyeket olyan kiváló emberektől nyertünk, mint **Szent István,** aki a fiának írt **Intelmeiben** fogalmazta meg ezeket. Továbbá valamennyi igazi magyarsággal és keresztény vagy zsidó hittel megáldott írónktól, költőnktől és nagy gondolkodónktól. Mert **ők mindannyian a nemzet jobbúlását, nemesedését, épülését kívánták műveikkel, gondolataikkal szolgálni.** Mi pedig most mit csinálunk. Állandóan megkérdőjelezzük, **romboljuk azokat az értékeket, amelyek egykor ezt a népet és ezt az országot erőssé és tiszteletre méltóvá tették.**

Ezzel a jegyzetemmel nem kívánom elvenni senkinek sem a jó szájízát az új kenyér utolérhetően finom ízétől. A jó magyar szőlőtől, bortól, pecsényéktől, amelyeket ilyenkor az ünnep alkalmával fogyasztani szoktunk. Csak arra akartam utalni, hogy azért közben egy kicsit gondolkodjunk el azon, hogy: **jó úton járunk-e és mindennel meg kell-e békülnünk, ami ma körülöttünk zajlik és történik.** Vagy néha már illene felemelni szavunkat a nemkívánatos jelenségekkel szemben, amelyek ellenkezik, keresztény, polgári neveletésünkkel és erkölcsi felfogásunkkal. Pedig ahhoz, hogy Szent István népének és magyar kereszténynek tarthassuk magunkat **végre megálljt kell parancsolnunk ennek a romló tendenciának.**